Marius Ungureanu – Înainte ca toate imaginile să dispară…

Rimne este o conştiinţă reziduala activata şi susţinută de Behavioral IA, care operează sub un protocol liber superior rutinelor de cenzura pe care le am instalate eu. Asta înseamnă ca Rimne poate intra oricând în casa mea prin sistemul de distribuţie holo, atâta timp cât nu îmi upgradez programul de selecţie. Într-o zi, am încercat să o virusez, dar m-am trezit dat în judecata de reprezentanta UN COM şi pus să plătesc daune de 100 k pentru tentativa de alterare a protocolului de transmisie corporat. Dracu' să-i ia cu legile lor care protejează intruziunile astea virtuale! Poate ca nu ar fi totuşi o problemă atât de mare, din moment ce Rimne e o „ea", dar numele acesta este un cod care desemnează în cuvele VOX locaţia în care se afla corpul fostei mele soţii, moarte de doi ani. Toria era numele ei. Toria m-a înşelat, Toria şi-o trăgea cu altul cate trei-patru ore pe zi, în timp ce eu mutilam fete la Ghilda Profeţilor, oprind oamenii nemulţumiţi de viitorurile create să îi distrugă pe preoţii-roboti care trăiesc din amintirile unor clone eşuate. Mereu simţeam un miros străin când ajungeam acasă, mereu mi se părea că cineva a fost la mine, dar Rimne juca foarte bine. Am angajat pe cineva să o urmărească, dar ea l-a răscumpărat. Am trimis o Fantomă din Paralax, arcada celesta, dar a făcut cumva şi l-a futut şi pe operatorul care se decorpora, păcălindu-mă din nou. Toria era mereu obosita când ajungeam acasă. Încerca să fie bună cu mine, nu pentru că avea nevoie de banii pe care îi câştigăm, ci pentru ca asta era plăcerea ei, hobby-ul ei: să mă păcălească, să se joace cu mintea mea, să îmi provoace îndoieli şi apoi tot ea să le alunge. Pe futangiul ei îl chema Roffie. Roffie, sula-mare. Dracu' să-i ia.

Ca şi cum mi-ar simţi supărarea ca înainte, Rimne rasare din sferoidul holo direct înaintea ochilor mei, etalând o rochie de seara ce se vrea sexy. Îmi apăs tâmplele cu pumnii, dorind să alung durerea, să fac linişte în minte, mă forţez să ignor mişcările provocatoare ale femeii. Nu cred că voi găsi vreodată un mod de a scăpa de ceea ce îmi sfâşie sufletul, de sentimentele astea care mă doboară, care mă fac să îmi vreau moartea.

— Salut, Valerio, îmi spune Rimne, iar vocea fostei mele soţii îmi doboară toate defensivele.

Îmi pare atât de rău că nu am ucis-o cu mâna mea! E lucrul pe

care îl regret cel mai mult în viaţa asta. Nu ştiu de ce o suport, de ce nu fug undeva departe de orice holoproiector, undeva departe, unde să stau tăcut, unde să văd doar ceea ce vreau, unde să aleg să mor. Aici, pe străzile oraşului, ea mă urmăreşte mereu, ştie tot ce fac, îşi aduna informaţiile, îşi pregăteşte armele cu care să mă distrugă seara.

— Val, îţi aminteşti? face ea, coborând bretelele rochiţei se seara, dezvăluindu-şi sânii tari. Ce bine era…

De ce tocmai acum? Acum, când trebuia să îmi revin după ceea ce am făcut dimineaţă, când trebuia să mă trezesc dintr-un nou coşmar. Aş vrea să plec, dar nu mă mai pot ridica de jos. Ma dor muşchii, carnea încă îmi arde după atingerea stun-gun-ului. În urmă cu câteva ore, medicii Ghildei au terminat operaţia, punându-mă pe picioare după bătaia pe care am luat-o dimineaţă, când încercam să ţin piept de unul singur la 15 oameni care forţau a doua intrare. Până când au ajuns întăririle, mă călcaseră în picioare. Unul dintre ei mi-a scos ochii din nou, aşa ca noile render-e crează halouri pana receptorii se adaptează. Şi totuşi, durerea fizica e doar o parte. Eu i-am provocat oricum. Am ucis încă un om astăzi. Imaginea fetei lui străpunse vertical de lama argintie nu mi-a dispărut din minte. 16.16 oameni am ucis până acum. Am făcut colecţie cu înregistrările. Uneori îmi place să mă văd ucigându-i, iar alte ori, ca acum, spiritele lor mă înlănţuie, îmi devorează sufletul. Iar Toria e aici pentru a-i ajuta, Toria, fantoma continua, frumoasă, protejata de legislaţia IA, considerată o persoană în cercurile economice, lăsată libera tocmai pentru ca eu să cumpăr softul extrem de scump care să o blocheze, fără a avea garanţia ca nu o voi întâlni când ies pe uşa.

În urmă cu 25 de ani, un înalt Consiliu format din lideri corporati a fost şters din orice formă de existenta de o colonie de micro-paianjeni implantaţi progresiv în structurile clădirii centrale. Secventele de ADN pe care le purtau robotii au eliminat definitiv încercarea de constituire a unui regim centralizat statal, aducând un nou război de gherila şi apoi noi protocoale pentru IA. Legile exista restrictiv, diferind între corporaţiile majore, care îşi pot permite să păstreze în Reţea conştiinţe reziduale. Aproape toţi liderii îşi fac back-up regulat, pentru a-şi asigura continuitatea.

Rimne nu e lider corporat, bineînţeles. Ea nu e decât o curvă care şi-a cumpărat locul pentru opt ani în Corporaţia VOX.

— De ce nu renunţi? mă întreabă Rimne, jucându-se cu rochiţa

peste sani. De când te ştiu te baţi. Unde speri să ajungi aşa?

La purificare. Sper ca într-o zi, să mă simt eliberat, ca după o bătaie zdravănă sa am o revelaţie. Vreau ca cineva să mă jute, iar asta e singurul mod în care o pot cere. Toria ştie că psihiatrii nu îmi pot face nimic, ca nu îmi pot induce un scop în viaţă, oricât de mult ar încerca. Ei nu reuşesc decât simulacre de viaţă, substitute care durează câteva luni. Atunci, sunt absent, iar mai apoi nu îmi amintesc ce am făcut. Sunt vise pe care le urăsc, frânturi de apatie, de somnolenta. Dar eu nu vreau să alunec, nu vreau să fug ca un las. Vreau să rămân aici şi să lupt, să găsesc o scăpare de ceea ce e rău. Nu vreau să scap de tot, vreau doar să ajung la punctul la care să pot alege liber.

— Ţi-am spus vreodată că îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut? mă încearcă Toria din nou, din ce în ce mai aproape de esenţa urii mele, ştiind ca voi izbucni şi aşteptând cu nerăbdare.

Dacă ar fi reala, s-ar excita la starea mea, iar mângâierile acelea uşoare pe zona pubiana ar fi pe bune. Aşa, nu sunt decât un dans vizual. Ea nu face decât să repete comportamente, deşi nu simte ceva la un mod bine definit. Are doar impresia informaţională a unor sentimente, a unor senzaţii foarte vagi.

— Val, vreau să mi-o tragi. Te rog, du-te acolo şi trage-mi-o.

Nu este neobişnuit pentru un mort să ceară asta. Am văzut-o pe când lucram la National Memorial. Ahtiaţii de sex mergeau acolo şi futeau din greu la morţii aia conservaţi, în timp ce creierele lor se bucurau cu imaginile conştiinţelor restrictive animate de reţea. Mulţi spuneau că e ok să le-o tragi morţilor, mai ales ca în cuvele alea sunt conectoare care activează cu acurateţe foarte mare muşchii vaginali.

— Val, nu îţi mai place de mine? mă întreabă ea, desfăcându-şi picioarele şi apropiindu-se şi mai mult de mine.

O privesc o clipă, iar apoi mă mut de partea cealaltă a patului, fără a-i întoarce spatele însă.

Fac jocul ăsta de fiecare dată. Ma cronometrez uneori să văd cât rezist pana sa mă înfurii. Toria e patetica, dar pentru ea, starea aceasta nici măcar nu exista. Cel puţin asta cred eu, ca ei nu simt, ca Suspendaţii nu au emoţiile noastre, pentru că nu au organe de simţ care să confere o bază. Ei nu au decât informaţia şi puterea reprezentării. Ei sunt algoritmi. Rimne nu se bucura de fapt decât asemenea unui personaj dintr-un joc pe computer. Pentru noi, cei de aici, rasul lui e preprogramat, dar tot ne înfurie dacă survine la

momentul nepotrivit. Pentru personaj, algoritmul însă nu e algoritm. E condiţia lui. Din păcate, acum nu joc ultimele apariţii de pe piaţa VR, ci încerc să îmi revin, să nu mor apăsat de propriile întrebări. Rimne nu are decât scopul şi un rol foarte complex pe care blestemata aia de IA care o guvernează îl reda perfect.

— Acum eşti la faza când eu nu exist, corect? îmi spune Rimne zâmbind. Eu nu am conştiinţă, sunt o simulare, exist doar pentru tine şi nu sunt conştientă de ceea ce sunt, de faptul că sunt în viaţă.

Simt ca motivele mă părăsesc şi încep să cedez. Imaginile create de mintea mea cu Toria şi cu Roffie trăgându-şi-o din greu peste tot prin casa îmi invadează mintea, ridicând furia, dând sens vieţii.

— Măcar l-am ucis pe Sula-Mare ăla, îi spun rânjind. I-am scos creierii. I-am scos creierii…

Îmi aduc aminte cum a murit, ca un câine în chinuri, sub loviturile mele şi mă simt bine. În genereal mă feresc să văd adevărul despre moartea lui, dar acum el mă doboară brusc, curmându-mi zâmbetul. Moartea lui Roffie nu m-a vindecat. Pe ăla din arcada nu l-am prins. Şi chiar dacă îl voi ucide şi pe el, tot nu mă voi vindeca. Pe Toria trebuia să o ucid. As da orice să mai fie în viaţă acum, să îi pot face tot ceea ce am gândit de un an încoace. Faptul că aşa ceva e imposibil, nu face decât să îmi arate cât de disperat sunt, să îmi arate ca voi muri fără scop. Nimic nu poate opri frustrarea. Toria a murit într-un accident, dar nu mă simt mai bine ştiind ca soarta mi-a luat dreptul. Ce fel de karma este aceea care nu îţi da nici măcar libertatea de a te răzbuna?

— Dar eu sunt aici, scumpule, sunt aici să mă revanşez, să îţi răscumpăr suferinţa, de ce nu înţelegi asta? Ştiu că am greşit fata de tine, dar ce pot face mai mult de atât? Sunt moarta.

— Sunt convins ca la asta te-ai gândit când ţi-o trăgeau corporaţii aia prin toate părţile pentru a-ţi aloca o cuvă aici. Sunt convins ca numai la mine te gândeai.

Ma dau jos de pe pat cu tâmplele forfotindu-mi şi încep să lovesc în gol, distorsionând holograma în locul unde e chipul frumos. Lovesc în neştire, atingând cadrele groase ale mobilei, pana ce durerea fizica mă culca la podea. Lacrimile mi se scurg şiroaie pe obraji, strigate de îndurare către un Dumnezeu fals, către ceva mai sus de care nu am cunoştinţa. Toria mă vede şi se postează în faţa mea, având aceeaşi expresie de compasiune.

— Uite, sânge din nou. Îţi curge şiroaie.

Podeaua e plină de pete roşii, iar de pe cartilajele dezgolite ale mâinilor şiroaie întunecate se scurg, ducând veninul afară din mine. Îmi savurez durerea şi mă simt mai bine. Mereu mă simt mai bine aşa, mântuit.

— Val, mă implora Rimne apropiindu-şi buzele virtuale de ale mele. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te iubesc.

— Ai avut şansa ta, îi spun abia auzit. E târziu pentru amândoi.

— Ştii că nu e aşa. Putem fi împreună pentru mai mulţi ani, putem fi unul lângă altul, unul pentru altul. Te rog, Val, nu te irosi.

Rimne are nevoie de mine, iar la asta se rezuma totul. De dragoste nu poate fi vorba pentru un Suspendat. Vrea să mai cumpere câţiva ani de post-viata, iar eu sunt principalul pion care poate fi prostit. Nu cred în repararea greşelilor, nu cred în compasiune, nu cred în ajutorul altora.

— Să te ia dracu', Rimne, îi spun rânjind bucuros. Vei muri în cele din urmă, curva proasta. Poate ca tu ţi-ai făcut jocul înainte, dar acum e timpul meu. Depinzi de mine, pentru că nu mai ai corpul pe care să îl oferi contra cost. Eu îţi pot cumpăra domeniul de Reţea pentru alţi ani. Dar ştii ce? Nu o voi face.

Un nou sens îmi învăluie mintea, forţându-mă să mă ridic, să uit de rănile deschise. Ştiu ce am de făcut, ştiu cum pot să am parte de o frântură de răzbunare. Dacă Rimne e conştiinţa, nu are cum să nu fie alterata de asta. IA nu va putea face fata. Ma îndrept către terminalul de comunicaţii şi formez codul pentru Filiera Dorinţelor de Noapte.

— Ai mai încercat asta, scumpule. Ştiu că ai nevoie, aşa ca nu mă supăr. Dar mai buna sunt eu. Nimeni nu fute mai bine decât morţii şi tu o ştii. Ţi-au spus-o toţi.

Comanda mea va ajunge în cinci minute. Ma întorc şi o privesc mulţumit pe Rimne.

— Să nu pleci. Vreau să stai, să ştii ca nu vei mai avea parte de asta, să înţelegi ca nu te voi ajuta. Exista ceva real în lumea asta, ceva pentru care merită să lupţi şi să te iroseşti. Tu ai pierdut, Rimne. Nu te voi ajuta.

Îmi plasez un pansament organic pe rani şi îmi iau câteva clipe pentru a rezista fluxului fierbinte.

— Ştii, la început nu eram aşa, încep să îi spun eu, deodată având chef de conversaţie. Pana pe la 10 ani am fost un om normal, am

avut o familie, am mers la şcoală. Furia m-a schimbat. Am început să urăsc când tatăl meu şi-a alterat trecutul, când şi-a modificat imaginea, devenind Dumnezeu. Bătrânul îşi simţea moartea, era bolnav şi a crezut ca fiind Dumnezeu va scăpa, îşi va subjuga corpul. Ne-a forţat să credem în el, a sacrificat-o pe sora mea în faţa noastră, pentru Dumnezeul Tatălui său. Poliţiştii l-au executat pe loc. Maică-mea a înnebunit. Eu am rămas singur, cu ura fiind singura arma.

— Cât de mult urăşti ceea ce ai în jur? mă întreabă Rimne, apelând la suportul PSI din Reţea, la acel modul care îi face pe Suspendaţi atât de utili şi ceruţi.

— Îndeajuns încât să îi ucid pe toţi dacă trebuie, îi spun pe un ton apăsat. Îndeajuns încât să nu îmi pese de vieţile lor mizerabile, de durerea lor, de visele şi speranţele lor.

— Însă chiar i-ai ucide pe toţi dacă ai putea? Dacă ai avea, prin absurd, ocazia să faci asta, ai merge până la capăt?

În dreptul uşii, holograma afişează siluetele celor două prostituate care se apropie pe hol. Dau comanda vocala, iar apoi le savurez corpurile abia îmbrăcate, apropiindu-mă de ele, poftindu-le carnea, gata să le folosesc. Una dintre ele mă sărută, iar buzele ei suculente transmit prima doza de amplificatori.

După ce mă dezlipesc de ea, mă întorc înspre Rimne şi îi spun amuzat:

— Nu chiar pe toţi.

Dimineaţa e pustie şi aduce înapoi implozia de sensuri aberante şi de logici prea rapide, vuietul de imagini fără viitor. Tristeţea aluneca, la fel ca de fiecare dată după ce prostituatele pleacă. Indiferenta lor mă face să nu sun la Filiera chiar acum. Ma ridic din pat şi îmi regăsesc rănile parţial refăcute, îndeajuns pentru a rezista unei noi lupte. Peste o oră trebuie să ajung la Ghilda. Soarta îmi rade în faţa când mă ridic de pe pat şi zăresc holograma lui Rimne.

— Au fost mai bune decât mine? mă întreabă cu o mână supărată.

Partea bună la curvuliţele astea de la Filiera este ca nu emit pretenţii, ca înţeleg ceea ce Toria nu a vrut să vadă în tot timpul cât am fost împreună: nu e vorba decât de un schimb. Fiecare femeie îşi cere plata pentru serviciile pe care le face, doar ca unele au impresia că au

drepturi asupra bărbatului care le-o trage. Acum mă simt liber. Banii compensează. Banii sunt fericirea, dacă nu eşti nebun.

— Mult mai bune. Şi partea cea mai bună este că au plecat.

— Oare? face Rimne, apărându-se. Şi cui îi spui acum ce te frământă, cine te va ajuta, cine va sta lângă tine când îţi va fi rău, peste câteva minute, când indiferenta va trece?

— Cine a spus că am nevoie de cineva? Într-un fel sau altul, mă voi mântui. Dacă e nevoie, mă voi mântui prin minciuna, dar o voi face. Singur. Fără tine, fără plata. În felul ăsta nu las loc de trădare.

Ma îmbrac cu uniforma de lucru şi ies pe uşa, verificând încărcătorul armei. Scările murdare coboară în spirală, către întunericul de la parter, către holul mare cu zece motivaţionale ale căror mufe atârna lângă pereţii murdari. La început, foloseam una în fiecare dimineaţă, pentru moral şi ziua decurgea ok. Acum privesc înspre ele, îl privesc pe afaceristul în costum uzat luându-şi porţia de subliminale, de directive şi mă amuz. Oamenii nu fac decât să caute un mod de a-şi altera realitatea, de a-şi mutila minţile pentru ca totul să pară altfel decât este.

Afară, new-rockerii locali dansează hipnotic, conectaţi la un emitter comun, vindecându-se, transformându-se, elevându-şi sufletele undeva departe de lumea noastră. Trec pe lângă ei, amintindu-mi de anii când eram la fel, când savuram acordurile şi treceam prin tot ceea ce îmi putea oferi sufletul răvăşit. Nu aş fi putut rezista altfel atunci. Mai târziu, m-am căsătorit şi am crezut că nu mai trebuie să mă vindec singur, ca cineva va avea grijă de mine, de rănile care nu se vedeau, de rănile care mă apropiau de moarte.

Lângă arcada de jocuri, surprind o privire care mă fixează, dar îmi continui drumul, aşteptând să mai întâlnesc o dată chipul. Aglomeraţia mă învăluie, comercianţii şi hologramele caută să mă dezorienteze şi ştiu că sunt în pericol, ca cineva e pe curul meu. Proiectilul auto-ghidat îşi croieşte drum de pe o clădire din apropiere, direct înspre mine şi explodează la puţin timp după ce reuşesc să mă blochez cu trupurile a doi oameni din jur. Explozia le răvăşeşte trupurile, aruncând bucăţi de ţesuturi în jur, dar eu sunt ok, iar asta contează. Din trafic, holograma lui Rimne rasare şi, înainte ca ea să îmi spună ceva, mă întreb dacă e în spatele a tot ceea ce urmează să întâmple.

— Mercenar, acolo! îmi face ea un semn către bărbatul în

combinezon care activează prisma electronica.

Din altă parte, un automat mă caută, culcând în jur corpuri neajutorate, secerându-i pe cei care încearcă să fugă, vuind gloanţe peste cordoanele metalice ale costumului defensiv. Fug printre maşini, căutând o scăpare, ştiind că nu pot face fata prismei. Laserul loveşte undeva în dreapta mea, trasând un arc de cerc, forţându-mă să alerg haotic şi să ripostez la întâmplare. Rimne apare din nou la virtrina unui magazin şi mă arunc înspre ea fără a mai privi înapoi, simţind totuşi undeva deasupra vuietul uşor al unităţii portabile de lupta. Ies printr-un geam lateral şi continui să alerg pe stradă, împingând oamenii în jur, disperat de gândul inevitabilelor calcule precise ale prismei, care să mă trimită în uitare. O urmăresc pe Rimne printre alte holograme, pe acoperişurile magazinelor dispuse în trepte pe zidurile înalte ale blocurilor, peste maşinile de transport, de pe un culoar de trafic pe altul, căzând, spărgând geamuri, boţind plânse de pe mesle vânzătorilor, pana într-un final, când oboseala mă face să mă întorc cu arma pregătită.

Amatori. Răsuflu din greu şi mă aşez pe o bordura, furios pentru că nu am reuşit să ripostez adecvat.

— I-ai pierdut, îmi spune Rimne, cu vocea calda răzbătând prin reţea către transmitterul din urechea interna.

— Tu ai făcut asta? o întreb fără a-mi pasa dacă e vinovata sau nu.

— Ei sunt amicii tai de la Ghilda, clienţii tai zilnici. Acolo nu te pot dobori, aşa că au încercat în afara concernului.

— Aşa încerci tu să mă cumperi, Toria? o întreb eu, dând verdictul.

— Eu te-am ajutat, Valerio, deschide ochii! îmi spune ea, serioasă.

— Faptul ca rezolvi problemele pe care le provoci îţi anulează creditul.

Sensurile devin şi mai confuze, în jur realul aluneca în vârtejuri, oamenii se dilata, clădirile fluctuează, strada începe să tremure, cerul devine un caleidoscop pe care chipuri mesianice dansează. Singurul sunet e vocea lui Rimne. E timpul să dau drumul Urii. Acesta este sfârşitul.

Ma ridic şi îndrept arma către capul unui tercator ales la întâmplare şi apăs trăgaciul. Trupul lui cade încet, iar pana atinge

pământul alte două cranii explodează. Intru într-un taxi, iar ochii mari ai şoferului dispar pe parbriz, înroşindu-l. Setez destinaţia şi conduc manual, foarte repede, înainte ca vreo patrula corporata sa mă ajungă din urmă, să mă oprească. Distrug proiectorul holo şi mă deconectez de la reţea, pentru că trebuie să fiu singur, să îmi urmez hotărârea. „Da, Toria, pe toţi.", răspund în minte. „Pe toţi pana la unul, pentru ca ei dau sens furiei mele, pentru ca numai datorită lor am un singur mobil care m-a ţinut în viaţă şi care mă va ucide în curând".

Înainte se desfăşoară arcada gigant VOX. Îmi impun să fiu calm şi trec de posturile de control, lăsând în urma armele, parcurg culoarele şi ajung la centrul de vizite. Omuleţul în alb pare un vis neutru când preia cererea mea de a face sex cu Rimne, corpul din cuva 64. Aştept câteva minute, privind absent în jur, iar apoi bărbatul deschide poarta metalica a halei şi mă conduce către Rimne, pe lângă mulţi tineri care se forţează frenetic deasupra cadavrelor animate prin cabluri groase, groteşti.

Cuva 64 e foarte aproape şi rânjesc. Aici se termina. Braţul meu drept are un implant metalic, de când mi-am pierdut oasele naturale, în urmă cu vreo 10 ani, iar asta va fi de-ajuns pentru a o pătrunde pe Toria aşa cum nu a făcut-o niciunul dintre futangii ei.

Când îmi savurez victoria, din spatele cuvei apare un gardian costumat într-un combinezon corporat, iar lângă el, un robot de lupta cu braţe lungi şi foarte articulate aşteaptă comenzi.

— Nu poţi veni aici, îmi spune pe un ton strict. Trebuie să mergi cu mine.

Adevărul mă loveşte mai tare decât orice până acum. Îmi pierd echilibrul şi cad pe dalele din piatra, dând anemic din mâini. Abia mai respir şi caut o fărâmă de forţă pentru a mă aduna, pentru a-mi regăsi identitatea, Eul, pentru a lăsa totul să treacă. Dar sunt pierdut. Nu îmi vine să cred că pierd aşa uşor, ca nici măcar nu e nevoie de forţă pentru ca ei să mă supună. Finalitatea mă copleşeşte şi nimic, nici măcar ura, nu mă poate ridica. Încep să plâng şi îmi pierd orice coordonare când bărbatul masiv mă ridica pe umeri.

Ajungem într-o cameră alba, înţesată de doctori care stau dispuşi în jurul unui robot medical ce acoperă centrul încăperii. Sunt legat de masa şi mă întreb ce aşteaptă toţi.

Rimne e răspunsul. Apariţia ei animata deasupra mesei mă face să închid ochii şi să îmi doresc moartea mai mult de cât oricând.

— Vom fi împreună, Val. Din nou, ca la început.

Ma vor Suspenda. Îmi amintesc că trebuie să îi ucid pe toţi, dar furia mă părăseşte acum. Îmi aştept soarta.

— Ne aşteaptă ani frumoşi, continuă Rimne, mimând fericirea.

— De ce?! întreb, deschizând ochii şi zărindu-l pe gardian pregătindu-şi cuţitul deasupra mea.

— Vreau să te am lângă mine. Asta e motivul meu.

— ŞI VOX? Cine plăteşte pentru asta?

— Am plătit eu înainte. Le-am plătiţi tuturor în avans pentru a te avea pe tine aici.

Când cuţitul îmi străpunge pieptul, toate imaginile dispar.